

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิ้งจากนิยายกำลังภายใน เรื่องนางพญาผขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผขาว ปี ค.ศ. 2012 Study of the Changing Liannichang's Images in The Bride with White Hair Swordman Novel to The Bride with White Hair TV Series in 2012*

กนกวรรณ ว่องไว¹, กนกพร นุ่มทอง²
Kanokwan Wongwai¹, Kanokporn Numtong²

Received: 22 December 2022

Revised: 1 April 2023

Accepted: 19 April 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิ้งจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผขาวเผยแพร่ปี ค.ศ. 1996 สู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผขาว ในปี ค.ศ. 2012 โดยใช้แนวคิดเรื่องการดัดแปลง (adaptation) ผลการศึกษาภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิ้งได้ตั้งนี้ภาพลักษณ์ในนิยายพบภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ การกตัญญูและความศรัทธาในรัก ส่วนละครโทรทัศน์พบภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละและความศรัทธาในรัก การคงเดิมพื้นหลังครอบครัวของเลี่ยนหนี่จิ้งไว้ได้ตามมารดา ตีมนมนางสุนัขป่า จนนเติบโตและละครโทรทัศน์ขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลี่ยนหนี่จิ้งส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ความสัมพันธ์ของตัวละครมีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนรวมถึงการดัดแปลงเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องส่งผลให้เห็นภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออก แต่ปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน เนื่องจากละครโทรทัศน์ดัดแปลงบทบาทเสียเพี้ยนหลงในแง่ลบ ภาพลักษณ์เหล่านี้ยังคงสะท้อนคำสอนของขงจื้อเรื่องคุณธรรมชนบประเพณี 5 ประการ ได้แก่ ภาพลักษณ์การช่วยเหลือ ภาพลักษณ์การเห็นใจสะท้อนสู่ความเมตตากรุณาสามารถขยายสู่ภาพลักษณ์การกตัญญูที่สะท้อนสู่

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิ้งจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผขาวสู่ละครโทรทัศน์สามเวอร์ชัน” ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
Email: kanokwan.wongw@ku.th, โทร 080-2714760

² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. Email: kanokporn.n@ku.th, โทร 081-4287868

¹ M.A. Candidate, Thai Program, Faculty of Humanities Kasetsart University.
Email: kanokwan.wongw@ku.th, Tel 080-2714760

² Associate Professor, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities Kasetsart University.
Email: kanokporn.n@ku.th, Tel 081-4287868

จารีตและภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักสะท้อนสู่สังคมและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์
เหล่านี้พบสองปัจจัย คือ ยุคสมัยและข้อจำกัดด้านเนื้อเรื่อง

คำสำคัญ: เลี่ยนหนิงจาง, ภาพลักษณ์, นางพญาผมหาว, นิยายกำลังภายใน, การแปรรูปวรรณกรรม

Abstract

This research aimed to study the changing Liannichang's images in The Bride with White Hair, a Swordman novel published in 1996, and The Bride with White Hair TV series in 2012. The theory of adaptation was used for analysis. The result showed that Liannichang's images in the novel have brutal, helpful, sympathetic, grateful, and faithful images. Liannichang's images in the TV series have brutal, helpful, sacrificeable, and faithful images. The researcher found that Liannichang's family background persisted throughout in that she did not have a family and grew up with a wolf. When adapted as a TV series, it was revealed that Liannichang had symptoms of sickness (she did not control herself). This was reflected in a brutal image. Character relationships have conventions, extensions, reductions, and modifications in some situations, and these factors reflect helpful, sacrificeable, grateful, and faithful images. When adapted to the TV series, these reduced sympathetic and grateful images, but appeared instead to be sacrificeable because the TV series modified Tiefeilong in the negative role. These images still reflect the five constant virtues of Confucianism; they showed that the helpful and sympathetic images reflected benevolence, and they can expand the grateful image of propriety. The faithful image reflects fidelity. The last factors that reflect on the changing Liannichang's images are the era and the limitations of the story.

Keywords: Liannichang, images, The Bride with White Hair, Swordman novel, novel adaptation

บทนำ

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาว
《白发魔女传》เป็นนิยายกำลังภายในสมัยใหม่
ประพันธ์โดยเหลียงอวิ๋เซิง (梁羽生) หรือ
เฉียวเซิงเป็นชาวฮ่องกงมีชื่อเดิมว่าเงินเหวินถ่ง
(陈文统) นิยายของเหลียงอวิ๋เซิงนิยมใช้ชื่อ
แบบโบราณ มีลำนําเพลงเปิดเรื่องด้วยถ้อยคำอัน
ไพเราะ ทั้งยังใช้สำนวนเป็นภาษาแบบแผน จึง
เป็นผลงานที่ก่อปรด้วยวิญญานจีนอย่างเปี่ยมล้น
นอกจากนั้นยังผูกเรื่องราวเข้ากับประวัติศาสตร์
ของจีน ดังนั้น จึงปรากฏเหตุการณ์และบุคคล

จริงในประวัติศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง จนได้รับ
การกล่าวขวัญว่าเป็นผู้สร้างนิยายกำลังภายในอิง
ประวัติศาสตร์จีนได้ดีที่สุด (น.นพรัตน์, ผู้แปลและ
เรียบเรียง, 2561: 4-6) นิยายของเหลียงอวิ๋เซิง
จะคงไว้เอกลักษณ์ของความเป็นจีนมากและ
ชัดเจนในการสร้างวีรบุรุษเชื้อวชาญเชิงอักษร
วีรสตรีที่เปิดเผยองอาจ เช่น เลี่ยนหนิงจางหรือ
อวิ๋หลัวซ่าในเรื่องนางพญาผมหาว

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาว
จัดเป็นวรรณกรรมคลาสสิกและได้รับการยกย่อง
ว่าสร้างตัวละครหญิงได้ยอดเยี่ยมซึ่งนิยายก็ถือ

เป็นตัวบทที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีการบรรยายและพรรณานำเสนอจากลักษณะนิสัยและอารมณ์ของตัวละครซึ่งสามารถสร้างจินตนาการให้ผู้อ่านติดตามหรือคิดล่วงหน้าไปจากตัวหนังสือที่ปรากฏขึ้นได้ เมื่อกาลเวลาผ่านไปจินตนาการจากหน้ากระดาษก็มาสู่ภาพเคลื่อนไหวหรือละครโทรทัศน์ ยิ่งเพิ่มความน่าสนใจให้กับผู้ชมมากขึ้น

สำหรับละครโทรทัศน์นั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท (วิษุฒม์ ปุจฉาการ, 2556, หน้า 32) หนึ่ง ละครโทรทัศน์ต้นฉบับ (original) คือ ละครโทรทัศน์ที่เขียนบทขึ้นมาใหม่ เพื่อผลิตเป็นละครโทรทัศน์ โดยตรงโดยไม่ได้นำซ้ำหรือดัดแปลงมาจากบทละครเดิมหรือสื่อบันเทิงอื่น และ สอง ละครโทรทัศน์ดัดแปลง (adaptation) คือ ละครโทรทัศน์ที่เขียนบทขึ้นมาจากนวนิยาย เรื่องสั้น ภาพยนตร์ ฯลฯ มาผลิตเป็นละครโทรทัศน์ นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวได้นำมาดัดแปลงเป็นสื่อประเภทละครโทรทัศน์หลายเวอร์ชันหนึ่งในนั้นมีเวอร์ชันปี ค.ศ. 2012 กำกับโดยหวงเหว่ยเจี๋ย (黄伟杰) ออกอากาศในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2012 ออกอากาศที่จีนแผ่นดินใหญ่ ผลิตโดยบริษัทเฟิงหวงฉวนฉีอิงเยว่และเจ้อเจียงตงหยิงเต้าเฉา สยงอิงซือเหวินฮว่า

ผู้วิจัยพบว่านิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวยังได้นำไปดัดแปลงเป็นสื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์อีกหลายเวอร์ชันออกอากาศทั้งในฮ่องกง จีนแผ่นดินใหญ่และไต้หวันซึ่งแต่ละเวอร์ชันได้ตีความหรือนำเสนอภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงฉิงที่ต่างกันออกไป จึงจุดประกายให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงฉิงที่มีทั้งความเหมือนความต่างกัน

แนวคิดเรื่องการศึกษาภาพลักษณ์ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556: 868) ให้ความเห็นกับคำว่า “ภาพลักษณ์”

ไว้ว่า “ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น, จินตภาพก็ว่า. (อ. image).” ซึ่งภาพลักษณ์ของตัวละครมักเกี่ยวข้องกับบุคลิกที่ถูกปรุงแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้ประพันธ์ โดยสัมพันธ์กับนิสัยใจคอ บทบาทหน้าที่ ความรู้ความสามารถ ไหวพริบปฏิภาณ ฯลฯ ของตัวละครนั้นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้นต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อ่าน จนเกิดความชื่นชอบ ยกย่อง ความเกลียดชัง แช่งดำ หรือไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ที่เรียกว่าเฉยชาก็ได้ (สุรสิทธิ์ อมรรณิษย์ศักดิ์, 2564, หน้า 69) เมื่อมีการเปลี่ยนเป็นสื่อประเภทละครโทรทัศน์จึงนำแนวคิดการดัดแปลงมาศึกษา ดังนี้ การดัดแปลง (adaptation) คือการดัดแปลงงานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ หรือลำดับฉาก นาฏการ ตัวละคร สถานที่ และบทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพิตรา, 2544, หน้า 149-158) องค์ประกอบที่ได้รับการดัดแปลงมากที่สุดจากสื่อลายลักษณ์อักษรสู่การแสดง คือ ความคิดของเรื่อง (theme/thought) และ ตัวละคร (character) การดัดแปลงตัวละครเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ได้รับคามนิยมเช่นเดียวกับการดัดแปลงความคิดดังที่มีผู้กล่าวว่า “ตัวละครสามารถถ่ายโอนจากตัวบทหนึ่งสู่อีกตัวบทหนึ่งได้ชัดเจน” (ธนสิน ชูตินธรานนท์, 2555, หน้า 55) จากการทบทวนวรรณกรรมการนำนิยายมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์สามารถสรุปได้ ดังนี้ มีการปรับเปลี่ยนตัวเรื่อง มีการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของนวนิยาย และมีการปรับเปลี่ยนการพัฒนาเรื่อง (เพ็ญภาศรีบรรจง และ ฉลองรัฐ เหมอมาลัย ชลมารค, 2563, หน้า 220)

ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์มีการปรับลำดับการเล่าเรื่อง สร้างเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องเพิ่มขึ้น สร้างตัวละครให้น่าสนใจ (จิรมน สังข์ชัย, 2560, หน้า 265-266) ในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา

ผมชาวที่ประพันธ์โดยเหลียงอวิ๋วอิงจากฐานข้อมูล Thaijo ของประเทศไทยและฐานข้อมูล CNKI ของประเทศจีน ผู้วิจัยพบการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงในภาพยนตร์เท่านั้น แต่ยังไม่พบการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงหรือตัวละครอื่นในนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์

เรื่องย่อ นิยายกำลังภายในเรื่อง นางพญาผมหงอก

จ้าวจิ้งเหลียน (卓仲廉) ขุนนางเกษียณอายุราชการ เดินทางกลับบ้านเกิดโดยมีผู้ติดตามคือ เกิงเซาหนัน (耿绍南) จ้าวจิ้งเหลียนมีบุตรชายชื่อว่าจ้าวจี้เสียน (卓继贤) เป็นขุนนางจงรักภักดีเชื้อสายมีหลานชายชื่อว่าจ้าวอี้หัง (卓一航) จ้าวจี้เสียนเป็นขุนนางในยุคที่ขุนนางในวังหลวงถูกใส่ร้ายและถูกประหารชีวิต จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้จ้าวจี้เสียนถูกประหารชีวิตไปด้วย จ้าวอี้หังเดินทางไปที่เมืองหลวงเพื่อนำกระดูกบิดากลับบ้านเกิด ระหว่างเดินทางกลับฝนตกหนักมาก จ้าวอี้หังบังเอิญเจอถ้ำหวงหลง (黄龙洞) เมื่อเข้าไปเห็นสตรีสาวนอนอยู่ทราบจากนางว่าไร้บิดา มารดาตั้งแต่เด็กเติบโตท่ามกลางฝูงสุนัขป่า จ้าวอี้หังตั้งชื่อให้ว่าเลียนหนิงจิง (练霓裳) แต่นางมีฉายาว่าอวิ๋วหลัวชา (玉罗刹) เป็นเจ้าหญิงเหิมเยว่สยา (明月峡) โจรที่ฆ่าคนไม่กระพริบตา แต่เป็นโจรที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน จ้าวอี้หังได้มาเจอกับหวังเจาซี (王照希) ซึ่งเป็นบุตรชายของผู้นำกองโจรลี้วหลินบิดานามว่าหวัง จยาอิน (王嘉胤) หวังเจาซีมีคู่หมั้นนามว่าเมิ่งชิวเสียน (孟秋霞) นางเป็นบุตรสาวของไต้เท้าเมิ่งซัน (孟灿) จ้าวอี้หังได้มาเจอกับเยว่หิงเคอ (岳鸣珂) เป็นศิษย์ของฮั่วเทียนตู (霍天都) ฮั่วเทียนตูเป็นคนรักของหลิงมู่หว่า (凌慕华) เป็นอาจารย์ของเลียนหนิงจิง แต่หลิงมู่หว่าต้องรั้นพันกับฮั่วเทียนตู นางแอบนำเคล็ดวิชาของฮั่วเทียนตูไปฝึก สุดท้ายถูกธาตุไฟเข้าแทรกตาย หิงเยว่สยา

หรือเขาแสงจันทร์มีเลียนหนิงจิงหรืออวิ๋วหลัวชาเป็นเจ้าหญิงเหิมเยว่สยา ทั้งยังเป็นสถานที่ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงที่เดือดร้อน ช่วงกลางเรื่องฝ่ายราชสำนักบุกเข้ามาทำลายจนราบคาบ ผังสำนักบู๊ตึ้งมีนักพรตจื่อหยิง (紫阳道长) เป็นเจ้าสำนักและอาจารย์อีกสี่ท่าน คือ นักพรตไป่สือ (白石道人) นักพรตหวงเยว่ (黄叶道人) นักพรตหงหยุน (红云道人) และนักพรตชิงชิว (青裘道人) เจ้าสำนักจื่อหยิงจะมอบตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งให้กับจ้าวอี้หังเมื่อตนเองเสียชีวิตไป แต่จ้าวอี้หังพยายามหลีกเลี่ยงเพราะขอไปทำธุระเรื่องบิดาของตนที่โดนใส่ร้ายและรู้ว่าตนเองรักเลียนหนิงจิง ส่วนนักพรตไป่สือก่อนที่จะมาเป็นนักพรตมีบุตรสาวสองคนคนโตชื่อว่าเหอเอ้อหว่า (何萼华) คนเล็กชื่อว่าเหอหลีวหว่า (何绿华) ตอนกลางเรื่องนักพรตจื่อหยิงตาย จ้าวอี้หังจึงต้องรับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง เลียนหนิงจิงคิดถึงจ้าวอี้หังมากจึงไปหาที่สำนักบู๊ตึ้ง เมื่อนางไปถึงมีการต่อสู้กับเหล่าอาจารย์จ้าวอี้หังสัญญาจะไปอยู่กับนาง แต่ขอให้เลียนหนิงจิงอ่อนน้อมต่ออาจารย์ของตน เมื่อถึงเวลาจ้าวอี้หังไม่สามารถทำตามสัญญาได้ เกิงเซาหนันยึดเกาทัณฑ์ใส่มือของจ้าวอี้หัง จ้าวอี้หังยิงเกาทัณฑ์ใส่นาง แม้ไม่โดนร่างกายของนาง แต่ถูกจิตใจของนาง เลียนหนิงจิงเสียใจมากได้จากไปจากสำนักบู๊ตึ้ง นางเสียใจจนหลับและฝันร้ายเมื่อตื่นขึ้นมาผมหงอกของนางกลายเป็นสีขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว แต่พละกำลังกลับเพิ่มมากขึ้นทุกคนต่างเรียกนางว่า “นางผมหงอก” นิสัยเริ่มมีความดุร้ายก้าวร้าวมากกว่าเดิม แต่นางยังคงช่วยเหลือผู้อื่นเหมือนเคย หลังจากที่เลียนหนิงจิงผมหงอกทั้งศีรษะ เลียนหนิงจิงเดินทางไปหาเตี้ยเฟยหลง (铁飞龙) บิดาบุญธรรมและเค่อฟิงตึง (客娉婷) บุตรสาวของเค่อชือ (客氏) น้องสาวบุญธรรม เลียนหนิงจิงฝากให้เค่อฟิงตึงดูแลเตี้ยเฟยหลงแทนตนเอง ตอนหลังจ้าวอี้หังทราบว่าเลียนหนิงจิงผมหงอกทั้งศีรษะจึงพยายามหาดอกโยวถาน (优昙花) มา

รักษา แต่ดอกโอยถานจะต้องรอทุกหกสิบปีถึงจะออกดอก แต่ด้วยความรักที่เลียนหนีจึงมอบให้กับจ้าวอิ๋หัง ความรักนั้นย้อนกลับมาทำร้ายนางเลียนหนีจึงเลือกที่จะจากจ้าวอิ๋หังไปตลอดชีวิต

เรื่องย่อละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

ในราชวงศ์หมิง (明朝) มีหน่วยงานภายใน คือ ฝ่ายองครักษ์เสื้อแพร (锦衣卫) เป็นหน่วยงานที่คอยสอดส่องผู้ที่กระทำความผิดมีผู้นำนามว่ามู่หรงชง (慕容冲) และรองหัวหน้าองครักษ์เสื้อแพรนามว่าเยว่หมีงเคอและหน่วยงานที่สองคือ ตงฉิ่ง (东厂) หรือสำนักตะวันออกมีมารดาปีศาจดอกไม้งดงามหรือหงวากุ่ยหมู่ (红花鬼母) และจินตูอิ๋ (金独异) เป็นหัวหน้า ส่วนภายนอกราชสำนักมีสำนักบู๊ตึ้งฝ่ายธรรมะและหมิงเยว่สยาหรือเขาแสงจันทร์ฝ่ายอธรรมภายใต้การนำของเลียนหนีฉิ่งหรืออิ้วหลัวซ่า หมิงเยว่สยามีมู่จิวเหนียง (穆九娘) และไป๋หมิ่น (白敏) เป็นผู้ดูแล เลียนหนีฉิ่งเป็นโจรที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน สำนักบู๊ตึ้งมีสี่ศิษย์เอกได้แก่ เกิงเซ้าหนั้น จ้าวอิ๋หัง เหอเอ้อหวาและซินหลงจื่อ (亲龙子) วันหนึ่งตงฉิ่งจับตัวได้ทำเหมิงซันไป ส่วนเหมิงซิวสยาบุตรสาวโดนฆ่าตายซึ่งเกี่ยวกับเงินห้าแสนตำลึงที่เหมิงซันจะนำไปมอบให้ราชสำนัก เจ้าสำนักบู๊ตึ้งนามว่านักพรตจื่อหยิงมอบหมายให้จ้าวอิ๋หังไปสืบเรื่องเงินห้าแสนตำลึง การสืบเรื่องเงินห้าแสนตำลึง นอกจากจ้าวอิ๋หังแห่งสำนักบู๊ตึ้งแล้ว เลียนหนีฉิ่งผู้นำแห่งหมิงเยว่สยาก็ออกมาสืบเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน เหตุการณ์การแย่งชิงเงินห้าแสนตำลึงทำให้ทั้งสองคนได้มาพบกัน

ตงฉิ่งพยายามกวาดล้างกองโจรใต้บูกหมิงเยว่สยาทำให้เลียนหนีฉิ่งโดนพิษของจินตูอิ๋นางจึงต้องเดินทางไปหาเถี่ยเพยหลงผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้พิษและมีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของนางเถี่ยเพยหลงมีบุตรสาวนามว่าเถี่ยชานหู (铁珊

瑚) วันหนึ่งเถี่ยชานหูล่อให้เลียนหนีฉิ่งไปที่ป่าไผ่ที่อยู่หลังบ้าน นางพบกับชายคนหนึ่งชื่อโดนซังในห้อง หน้าตาเหมือนกับเถี่ยเพยหลงมาก แต่เขาคือน้องชายฝาแฝดนามว่าเถี่ยเพยหู่ (铁飞虎) เถี่ยเพยหู่บอกว่าหลิงมู่หวาตายไปแล้ว เพราะโดนเถี่ยเพยหลงผลักตกหน้าผา

เลียนหนีฉิ่งจึงออกคำสั่งตามฆ่าเถี่ยเพยหลงทำให้เถี่ยเพยหลงไปพึ่งตงฉิ่งเถี่ยเพยหลงบอกกับหงวากุ่ยหมู่ว่าหลิงมู่หวาตายไปนานแล้วที่เห็นตอนนี้อยู่คือ เลียนหนีฉิ่งศิษย์ของนางปลอมตัวมา หงวากุ่ยหมู่วางแผนทำให้จ้าวอิ๋หังรู้ความจริงว่าเลียนหนีฉิ่งหรืออิ้วหลัวซ่าเป็นคนหมิงเยว่สยา เมื่อจ้าวอิ๋หังรู้ความจริงเสียใจมาก จึงเดินทางกลับไปที่กักตัวสำนักบู๊ตึ้ง ส่วนเลียนหนีฉิ่งและเยว่หมีงเคอบุกเข้าไปที่ตงฉิ่งเพื่อจะจัดการเถี่ยเพยหลง แต่ทั้งสองโดนกับดักของจินตูอิ๋ ตงฉิ่งประกาศประหารเลียนหนีฉิ่ง จ้าวอิ๋หังทราบเรื่องตัดสินใจออกจากสำนักบู๊ตึ้งเพื่อมาช่วยนาง เยว่หมีงเคอลอบทำร้ายฮองเต้เพื่อช่วยเลียนหนีฉิ่ง เหตุการณ์ทำร้ายฮองเต้ทำให้การประหารของเลียนหนีฉิ่งถูกเลื่อนออกไปพอดีตรงกับคืนวันพระจันทร์เต็มดวง เลียนหนีฉิ่งมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก ควบคุมตนเองไม่ได้ พลังกำลังของนางเพิ่มขึ้น นางทำร้ายคนของตงฉิ่งและพี่น้องหมิงเยว่สยา หงวากุ่ยหมู่จับตัวเลียนหนีฉิ่งเพื่อไปบอกเคล็ดวิชากระบี่ หงวากุ่ยหมู่ให้นางกินยาพิษทำให้นางมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกไล่ฆ่าไปยังศิษย์สำนักบู๊ตึ้ง นักพรตหวงเยว่ใช้โอกาสนี้ฆ่าเจ้าสำนักจื่อหยิงตายและใส่ร้ายว่าเลียนหนีฉิ่งเป็นคนฆ่า นักพรตไปสื้อวางแผนให้จ้าวอิ๋หังแต่งงานกับเหอเอ้อหวาเพื่อที่จะล่อให้เลียนหนีฉิ่งมาในงานแต่งงาน จ้าวอิ๋หังจะได้ล้างแค้นให้กับเจ้าสำนักจื่อหยิง เลียนหนีฉิ่งไปงานแต่งงานจ้าวอิ๋หังที่สำนักบู๊ตึ้งเพื่อทวงคำสัญญาจากจ้าวอิ๋หัง จ้าวอิ๋หังชักกระบี่แทงเลียนหนีฉิ่ง เขาตั้งใจ

จะตายตามนางไป แต่เย่วหมิงเคามาช่วยนางออกไปก่อน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เลียนหนิงเสียใจจนผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว หลังจากที่เลียนหนิงผมขาวและหายตัวไปจากยุทธภพมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นมารวมถึงชะตาชีวิตของจ้าวอิ๋นที่ถูกเงื้อมมือเข้าหาทำลายชีพจรและผลัดตกหน้าผา โชคดีที่ตงมาริมนำโกลั้บเขา ฮั่วไฉ่เตีย (霍彩蝶) บุตรสาวของฮั่วเทียนตูมาช่วยไว้ ฮั่วเทียนตูมีวิชาแพทย์ถ่ายทอดให้กับบุตรสาวนางจึงสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของจ้าวอิ๋นได้

หน่วยของครักซ์เสื่อแพรบุกมาที่หมิงเย่วสยาอีกครั้ง ถ้าย่อยช่วยไปหมิงเจนนเองตาย เก่งเข้าหานมาปิดปากศิษย์น้องซินหลงจื่อ หนึ่งปีผ่านไปมู่หรงซงโดนทางการประหารชีวิต เก่งเข้าหานยอมรับผิดชอบตนเองเหอเอ้อหวาคลอดลูกของตนกับเก่งเข้าหานนางถอนตัวออกจากยุทธภพ นักพรตไปสือเข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งหวังเจ้าซีและไปหมิงตูแลหมิงเย่วสยา จ้าวอิ๋นช่วยรักษาผมขาวของเลียนหนิง เลียนหนิงผมกลับเป็นสีดำสวนจ้าวอิ๋นผมขาว ทั้งคู่ถอนตัวออกจากยุทธภพและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์และสาเหตุการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดเล็กสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาดเล็กปี ค.ศ. 2012

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยพรรณนาวิเคราะห์ ผู้วิจัยศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิง (นางเอก) ในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา

ผมหาดเล็กโดยศึกษาจากเวอร์ชันของเหลียงอี๋วเซิง สำนักพิมพ์กวางตุ้งลี่โหยว 《广东旅游出版社》 ปี ค.ศ. 1996 โดยเปรียบเทียบกับภาพลักษณ์ของเลียนหนิงในละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาดเล็ก 《新白发魔女传》 ปี ค.ศ. 2012 และนำแนวคิดการดัดแปลง (Adaptation) ที่หมายถึงการดัดแปลงงานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ หรือลำดับจาก นาฏการ ตัวละคร สถานที่ และ บทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544, หน้า 149-158) มาศึกษาการเปลี่ยนแปลงและสาเหตุการเปลี่ยนแปลงจากนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 2012

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจากนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 2012 ปรากฏภาพลักษณ์ก่อนและหลังของเลียนหนิงที่มีทั้งด้านบวกและด้านลบ คือ เลียนหนิงไร้บิดา มารดาและยังดื๋มนมนางสุนัขว้าจนเติบโตใหญ่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม เมื่อเลียนหนิงมาเจอกับจ้าวอิ๋น นักพรตไปสือและถ้าย่อยหลงทำให้เกิดภาพลักษณ์ด้านอื่น ได้แก่ ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น ภาพลักษณ์การเห็นใจถ้าย่อยหลง ภาพลักษณ์การกตัญญู ภาพลักษณ์การเสียสละ และภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักซึ่งเมื่อมีการนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีทั้งการคงเดิมเพิ่มเติม ดัดแปลงและตัดทอนในด้านต่อไปนี้

1) พื้นหลังครอบครัวของเลียนหนิงแก่นเรื่องนิยายเรื่องนางพญาผมหาดเล็กกับละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาดเล็กปี ค.ศ. 2012 มีส่วนที่เหมือนและต่างกัน ดังตาราง

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบพื้นหลังครอบครัวของเลี่ยนหนี่จิงจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	ไร้บิดา มารดา	ตีมนมนาง สุนัขป่า	ศิษย์ หลิงมู่หว่า	ฉายา อี้ว์หลัวซ่า	เจ้าหุบเขา หมิงเยว่สยา	อาการธาตุ ไฟเข้าแทรก	ปล้นคนรวย ช่วยคนจน
นิยาย	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางพบว่าพื้นหลังครอบครัวของเลี่ยนหนี่จิงจากนิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คงเดิม คือ เลี่ยนหนี่จิงไร้บิดา มารดา ตีมนมนาง สุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ เป็นศิษย์หลิงมู่หว่า มีฉายา อี้ว์หลัวซ่า เป็นเจ้าหุบเขาหมิงเยว่สยาและเป็นโจรที่ปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน ส่วนที่ขยายความ

คือ ละครโทรทัศน์มีการขยายภาพอาการป่วยของเลี่ยนหนี่จิงให้มีอาการธาตุไฟเข้าแทรก

2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่อง ตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนี่จิงในด้านต่างๆ นั้นมีสามตัว คือ จ้าวอี้หัง นักพรตไป่สือ และเถี่ยเพยหลง ดังตาราง

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบตัวละคร “จ้าวอี้หัง” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	ลูกหลานขุนนาง	ศิษย์นักพรต จื่อหยัง	วรยุทธ สูงส่ง	สี่ศิษย์เอก สำนักบู๊ตึ้ง	ได้รับตำแหน่ง เจ้าสำนักบู๊ตึ้ง	รักเลี่ยนหนี่จิง
นิยาย	✓	✓	✓	×	✓	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คงเดิม คือ จ้าวอี้หังเป็นลูกหลานขุนนาง เป็นศิษย์นักพรตจื่อหยังแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธ สูงส่ง อนาคตจะได้รับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งและ

รักเลี่ยนหนี่จิง ส่วนที่มีการขยายความ คือ ละครโทรทัศน์ขยายภาพให้จ้าวอี้หังเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้ง

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบตัวละคร “นักพรตไป่สือ” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	นักพรต สำนักบู๊ตึ้ง	นิสัยใจแคบ	มีบุตรสาวสองคน ชื่อเหอเอ้อหว่า และเหอสิ่วหว่า	มีบุตรสาวคนเดียวชื่อเหอเอ้อหว่า	เกียจเลี่ยนหนี่จิง
นิยาย	✓	✓	✓	×	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	×	✓	✓

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์มี
ส่วนที่คงเดิม คือ นักพรตไปสือเป็นนักพรตสำนัก
บู๊ตึ้ง นิสัยใจแคบและเกียจเลี่ยนหนี่จิ้ง ส่วนที่ต่าง

กัน คือ นิยายมีบุตรสาวสองคนชื่อเหอเอ้อหว่าและ
เหอลี้วหว่า แต่ละละครโทรทัศน์ดัดทอนบุตรสาวของ
นักพรตไปสือเหลือเพียงเหอเอ้อหว่า

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบตัวละคร “เถี่ยเพยหลง” จากนิยายเรื่องนางพญาผมหงูสู่ละคร โทรทัศน์
เรื่องเดชนางพญาผมหงูปี ค.ศ. 2012

สื่อ	บุตรสาวชื่อ เถี่ยซานหู่	อาจารย์อาของ เลี่ยนหนี่จิ้ง	เชี่ยวชาญ การใช้พิษ	ฆ่าหลังมูหว่าตาย	บิดาบุญธรรม ของเลี่ยนหนี่จิ้ง
นิยาย	✓	×	×	×	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	✓	✓	×

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์
มีส่วนที่คงเดิม คือ เถี่ยเพยหลงมีบุตรสาวชื่อ
เถี่ยซานหู่ ส่วนที่ต่างกัน คือ นิยายเถี่ยเพย
หลงเป็นบิดาบุญธรรมของเลี่ยนหนี่จิ้ง ส่วน
ละครโทรทัศน์ เถี่ยเพยหลงเป็นอาจารย์อาของ
เลี่ยนหนี่จิ้ง เชี่ยวชาญด้านการใช้พิษและเป็นคน
ที่ฆ่าหลังมูหว่าตาย

ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาพลักษณะของ เลี่ยนหนี่จิ้งในด้านต่าง ๆ

1) ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม

นิยาย เลี่ยนหนี่จิ้งเป็นหญิงสาวกลางไพร
ไร้บิดา มารดา เลี่ยนหนี่จิ้งดื่มมนนางสนับป้า
จนเติบโตใหญ่ นางจึงถือว่าสนับป้าเป็นบิดา มารดา
พื้นหลังครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมของเลี่ยนหนี่
จิ้งทำให้มีความโหดเหี้ยม พยศดุร้าย ดังเหตุการณ์
ที่เลี่ยนหนี่จิ้งสังหารโจรร้ายอย่างยี้มแย้มและ
ฆ่าตัดหัวองครักษ์เสื้อแพรเพียงคืนเดียว ดังนี้
เก็งเซ้าหนั้นเป็นศิษย์ของนักพรตไปสือแห่งสำนัก
บู๊ตึ้งได้รับมอบหมายให้คุ้มกันจ้าวจ้งเหลียนขุนนาง
เกษียณอายุราชการที่เดินทางกลับบ้านเกิด
ระหว่างทางได้พบบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งนามว่าหวังเจ้า
ชีถูกกลุ่มโจรไล่ติดตามมา จ้าวจ้งเหลียนเห็นว่าบุรุษ
ผู้นี้เดินทางมาล้าพัง จึงให้ร่วมเดินทางด้วย

เซ้าชวนหยัง (邵宣扬) หนึ่งในกลุ่มโจรที่ประสงค์
ในอานม้าทองคำของเลี่ยนหนี่จิ้งได้เข้ามาแย่งชิง
อานม้าทองคำของเลี่ยนหนี่จิ้ง เลี่ยนหนี่จิ้งสังหาร
โจรร้ายอย่างยี้มแย้มจนเก็งเซ้าหนั้นถามความเป็น
มาของเลี่ยนหนี่จิ้งจากผู้คุ้มกันได้ความว่า

“เลี่ยนหนี่จิ้งเป็นนางโจรที่ประกาศตน
ตั้งสำนักในรอบสองปีนี้มีชื่อจริงว่าเลี่ยนหนี่จิ้ง
ในยุทธจักรไม่มีใครล่วงรู้ความเป็นมาของนาง
ยิ่งไม่ทราบนางร่ำเรียนยอติวิทยายุทธจากที่ใด
ฟังว่าเมื่อสองปีก่อน ตอนที่นางเพิ่งออกท่องเที่ยว
ก็อาศัยฝ่ามือทั้งคู่และกระบี่เล่มเดียวโค่นโจรร้าย
สิบแปดคนพ่ายแพ้”

เลี่ยนหนี่จิ้งเชิญหวังเจ้าชี เก็งเซ้าหนั้น
และจ้าวจ้งเหลียนมาร่วมงานเลี้ยง หวังเจ้าชีผู้ที่
ร่วมเดินทางมากับจ้าวจ้งเหลียนเคยถูกหน่วยงาน
ขององครักษ์เสื้อแพรทักท้วง วันนี้อยู่ในงานเลี้ยง
เลี่ยนหนี่จิ้งเปิดผ้าคลุมปรากฏศิระชะของมนุษย์
ที่มีเลือดไหลริน ๆ สามศิระชะ นางกล่าวว่า “ศิระชะ
มนุษย์ทั้งสามหัวนี้มอบให้กับท่านชายหวังถือเป็น
ของขวัญเล็กน้อยจากตน” จ้าวจ้งเหลียนตกใจมาก
ที่เห็นศิระชะขององครักษ์เสื้อแพรทั้งสามคนพบกัน
เพียงครั้งคืน ตอนนี้ได้ถูกเลี่ยนหนี่จิ้งสังหารแล้ว
เก็งเซ้าหนั้นลอบคิดในใจว่า “เลี่ยนหนี่จิ้งนี่กลับ

เป็นหญิงงามนางหนึ่งนำเสียดายที่โฉมสะคราญ
ประพติเป็นโจร หากยินยอมเข้าสู่วิถีทางอัน
เที่ยงธรรม ไม่ทราบเป็นที่ลุ่มหลงของวีระบุรุษ
ผู้กล้ามากนักน้อยเท่าใด”

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์
ที่หนึ่ง เลียนหนี่จึงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก
ทุกคืนวันที่สิบห้า นางไม่สามารถควบคุมตนเองได้
นางไล่ฆ่าลูกน้องขององค์กรภัยเสื้อแพรด้วยความ
โหดเหี้ยม นางเพียงแค่อำนาจงเล็บก็สามารถฆ่าคน
ขององค์กรภัยเสื้อแพรได้นับสิบหลาย เหตุการณ์
ครั้งนี้ทำให้หมู่ทรงชงและเย่วหิมิงเคอต้องสั่ง
ปิดเมืองเพื่อค้นหามือสังหารโหดผู้นี้

เหตุการณ์ที่สอง เลียนหนี่จึงมีอาการ
ธาตุไฟเข้าแทรกทุกคืนวันที่สิบห้า หญิงสาว
ผู้มีดวงตาสีดำเข้ม ดวงตาของนางกลับกลายเป็น
สีสีเขียวมรกต เล็บขาวกลายเป็นกรงเล็บสีดำ
แหลมคม พลกำลังเพิ่มขึ้น นางกระซอกโซ่ตรวน
ในคุกของตงจิ่งออกด้วยความโกรธแค้น นางเพียง
ใช้กรงเล็บแหลมคมกวาดใส่อากาศก็สามารถ
ฆ่าผู้คุมของตงจิ่งได้หมด เกียเพยหู่ตกใจมากที่
เห็นเหล่าผู้คุมของตงจิ่งตายมากมาย เมื่อนางออก
ไปจากตงจิ่งพี่น้องหิมิงเย่วสยาบุกเข้ามาช่วยพอดิ
เลี่ยนหนี่จึงกลายเป็นนางมาร นางใช้กรงเล็บฆ่า
พี่น้องหิมิงเย่วสยาด้วยความเลือดเย็นรวมถึง
จิ้งอี้หังและไป๋หมิ่นที่ถูกทำร้ายเหมือนกัน

2) ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น

นิยาย จั้วจิ่งเหลียนปู้ของจิ้งอี้หังสุขภาพ
ไม่ดี จิ้งอี้หังจึงปิดบังเรื่องบิดาถูกประหารชีวิต
กับจัวจิ่งเหลียน สองเดือนถัดมาผู้แทนพระองค์
มาที่บ้านตระกูลจิว ฮองเตไตร์ตรองว่าตระกูลจิว
เป็นชนนางนำดีจะนำความยุติธรรมคืนให้ตระกูล
จิว จั้วจิ่งเหลียนได้ฟังว่าบุตรชายเสียชีวิตแล้ว
เหยียดเท้าทั้งสองสิ้นใจตาย ก่อนที่ผู้แทนพระองค์
จะเดินทางกลับ จิ้งอี้หังเห็นความผิดปกติที่ฝ่ามือ
ของทั้งสองท่าน จิ้งอี้หังรู้ทันทีว่าผู้แทนพระองค์

โดนพิษ เขาจึงให้ผู้แทนพระองค์พักรักษาตัวที่บ้าน
ตน สักพักปรากฏบุรุษหนุ่มวิ่งกระหืดกระหอบมา
ขอพบจิ้งอี้หัง เขาคือ ไป๋หมิ่นลูกน้องของเมิ่งซัน
ตัวละครไป๋หมิ่นทำให้เห็นภาพลักษณ์การ
ช่วยเหลือของเลี่ยนหนี่จึง ดังนี้ 1) ไป๋หมิ่นออก
ตามหาเมิ่งซิวสยา เพราะหวังเจ้าชู้คู่มั่นของ
เมิ่งซิวสยาหนีไป ไป๋หมิ่นกลัวว่าเมิ่งซิวสยาจะ
มีอันตรายจึงออกตามหานาง ไป๋หมิ่นนึกได้ว่า
จิ้งอี้หังกับหวังเจ้าชู้รู้จักกัน เขาจึงเดินทางมาที่
ตระกูลจิวคิดไม่ถึงว่าตนเองจะโดนพิษเข้า ไป๋หมิ่น
โชคดีที่ได้เลี่ยนหนี่จึงเข้ามาช่วยความว่า

“สตรีสาวนางหนึ่ง นางเข้ามาหยิกมือของ
ตน พลิกหน้าไปมา นางบอกว่าตนโดนพิษของ
โจรเฒ่า นางล้วยยาเม็ดหนึ่งให้ข้าพเจ้ากินกินลง
ไปกลืนอีกว่า ข้าพเจ้าได้แต่รักษาพลังมปราณ
ของท่าน มิให้พลังฝีมือของท่านต้องเสื่อมสูญ ไม่
สามารถรักษาอาการบาดเจ็บที่ถูกฝ่ามือทรา
ยพิษลมมหากาฬทำร้าย ท่านรีบไปหาจิ้งอี้หัง เขา
เป็นศิษย์ของนักพรตจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึ้งความ
สามารถของนักพรตชราผู้นี้คือขจัดรักษาคุณไสย
รีบไปเถอะ”

วันต่อมาทหารประมาณยี่สิบถึงสามสิบ
นายมาที่ตระกูลจิวเชิญจิ้งอี้หังไปที่ศาลาเหยียน
นอาน (延安府) ขอลาขอทำร้ายผู้แทนพระองค์
จิ้งอี้หังเข้าไปในห้องไม่พบผู้แทนพระองค์ทั้งสอง
แล้ว จิ้งอี้หังและไป๋หมิ่นยอมเดินทางไปเมืองหลวง
จิ้งอี้หังถูกสอบสวนที่ศาลาเหยียนนอาน ไป๋หมิ่น
แจ้งว่าเดินทางไกลเพื่อมาตามหาหวังเจ้าชู้ ทัวทั้ง
ยุทธจักรต่างรู้ว่าหวังเจ้าชู้เป็นบุตรชายผู้นำ
กองโจร จิ้งอี้หังและไป๋หมิ่นจึงถูกขังคุก

จากที่เลี่ยนหนี่จึงช่วยสกัดพิษให้ไป๋หมิ่น
ทำให้นางสงสัยว่าจิ้งอี้หังและไป๋หมิ่นจะมีอันตราย
ทำให้เห็นภาพลักษณ์การช่วยเหลือของเลี่ยนหนี่
จึงอีกครั้ง 2) เมื่อเลี่ยนหนี่จึงได้ทราบว่จิ้งอี้หัง
และไป๋หมิ่นถูกใส่ร้ายและถูกขังคุก เลี่ยนหนี่จึง

และหวังเจ้าซีจึงนำทหารบุกเมืองหลวงเพื่อมาช่วยพวกเขา นางสังหอนใจหลังจากที่ช่วยไปหมิ่นศักดิ์พิช จึงนำทหารของตนที่จะไปค่ายภูเขารุดไปช่วยจ้าวฮังและไปหมิ่นก่อน

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง เหอเอ้อหวาพกกระบี่ออกนอกเมืองทำให้ฝ่ายองครักษ์เสื้อแพรสงสัยว่านางเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร เก่งเซ้าหนั้น จ้าวฮังและซินหลงจื่อทงเห็นผู้อื่นมาทำร้ายเหอเอ้อหวาไม่ได้เกิดการต่อสู้ระหว่างสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้งกับฝ่ายองครักษ์เสื้อแพร เย่วหมิงเคอเชื่อว่าสี่คนนี้คือ ฆาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร ในตอนนั้นเลียนหนี่จิงได้รับบาดเจ็บภายใน เพราะถูกพิชของหงวากุ่ยหมู่ประคบกับนางมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก เมื่อนางรู้ว่าจ้าวฮังชายหนุ่มที่เคยช่วยชีวิตนางจากการต่อสู้กับหงวากุ่ยหมู่ถูกจับข้อหาฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร เลียนหนี่จิงไปช่วยชีวิตจ้าวฮังและศิษย์พี่น้องที่หน่วยงานองครักษ์เสื้อแพร เลียนหนี่จิงต้องการช่วยพวกเขาทั้งหมดโดยยอมรับว่าตนเองเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร ด้วยเหตุนี้ทำให้เย่ว หมิงเคอยอมปล่อยพวกบู๊ตึ้งไป

เหตุการณ์ที่สอง เก่งเซ้าหนั้นพลาดทำแทงกระบี่ใส่มุจิวเหนียงตาย เมื่อพี่น้องหมิงเย่วสยาจับตัวเก่งเซ้าหนั้นมาได้ ถึงเจียปี้ (唐家璧) ขอร้องให้เลียนหนี่จิงล้างแค้นให้กับมุจิวเหนียง เลียนหนี่จิงวางแผนช่วยเก่งเซ้าหนั้นโดยการให้ดื่มเหล้าพิษปลอมและช่วยจ้าวฮังไม่ให้เสียศิษย์พี่ไป เมื่อเก่งเซ้าหนั้นดื่มเหล้าพิษแล้ว เลียนหนี่จิงสั่งให้พี่น้องหมิงเย่วสยาเอาศพเก่งเซ้าหนั้นไปทิ้งหลังเขา เหอเอ้อหวาและซินหลงจื่อหาศพของเก่งเซ้าหนั้นเจอทั้งสองคนพบว่าเก่งเซ้าหนั้นยังไม่ตาย พวกเขาถึงได้ทราบว่าเลียนหนี่จิงช่วยเหลือศิษย์พี่ของพวกเขา

3) ภาพลักษณ์การเห็นใจเถี่ยเพยหลง

นิยาย เถี่ยซานหูเป็นบุตรสาวของเถี่ยเพยหลงผู้เฒ่าประหลาดฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ นางปรากฏตัวขึ้นในวันที่เลียนหนี่จิงไปช่วยจ้าวฮังที่คุกเมืองหลวง เพลงกระบี่ของเถี่ยซานหูเหมือนกับที่หลิงมุหฺวาฝึกให้กับเลียนหนี่จิง นางประหลาดใจมาก นางไล่ล่าเถี่ยซานหูไป เมื่อนางมาถึงตระกูลเถี่ยได้พบกับผู้เฒ่าเถี่ยเพยหลง นางกล่าวกับเถี่ยเพยหลงว่า “เถี่ยซานหูหลบฝึกเคล็ดวิชากระบี่สำนักตนเอง” เถี่ยเพยหลงบังคับให้เถี่ยซานหูเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดมาได้ความว่า สองเดือนก่อนเถี่ยซานหูจะเดินทางกลับบ้านบังเอิญพบนักพรตชราป่วย นางสงสารเข้าไปดูนักพรตชรา เขาให้เถี่ยซานหูนำคัมภีร์เล่มหนึ่งไปมอบให้อั่วเทียนตู ต่อมานักพรตชราเขียนใบสั่งยาให้เถี่ยซานหูไปหามาให้ ผึ้งของเถี่ยเพยหลงเห็นเถี่ยซานหูออกจากบ้านนาน จึงให้มุจิวเหนียงไปตามหา เถี่ยซานหูเล่าเรื่องนักพรตชราให้กับมุจิวเหนียงฟัง เมื่อทั้งสองกลับไปพบเพียงจินเขียนเหยียน (金千岩) มุจิวเหนียงสั่งให้จินเขียนเหยียนนำเคล็ดวิชาออกมา นางสัญญาว่าอีกสองเดือนจะคืนให้ มุจิวเหนียงและเถี่ยซานหูแอบฝึกเคล็ดวิชาของหลิงมุหฺวาและไม่บอกให้เถี่ยเพยหลงทราบ เมื่อเถี่ยเพยหลงทราบเรื่อง เขาเสียใจมากไล่ทั้งสองคนออกจากตระกูลเถี่ย เลียนหนี่จิงยามปกติแม้ฆ่าคนเป็นเช่นผักปลา แต่พอเห็นสภาพเช่นนี้ยังอดหดหู่ใจมิได้ เลียนหนี่จิงศรัทธาและเห็นใจเถี่ยเพยหลงผู้เฒ่าที่ต้องอยู่โดดเดี่ยวในบั้นปลายชีวิต นางจึงขอเคารพเถี่ยเพยหลงเป็นบิดาบุญธรรม พลังย่อกายลงกราบกราน เรียกว่า “อ้อฟู่” (义父) (บิดาบุญธรรม) เถี่ยเพยหลงรีบประคองนางขึ้นมา กล่าวว่า “นี่ไหนเลยรับได้”

4) ภาพลักษณ์การกตัญญู

นิยายเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึงหลังจากแยกทางกับเลี่ยนหนี่ฉิงที่เขาบู๊ตึ้ง ทั้งสองกลับมาถึงที่มณฑลसानซีหลายเดือนแล้วและยังคงรอคอยเลี่ยนหนี่ฉิงตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิจนถึงฤดูหนาว เลี่ยนหนี่ฉิงก็ยังไม่กลับมาจนวันหนึ่งเลี่ยนหนี่ฉิงหลังจากที่ผิดหวังจากความรักทำให้ผมขาวทั้งศีรษะ นางคอยหลบซ่อนตัวตามที่ต่างๆ แต่เลี่ยนหนี่ฉิงยังคงนึกถึงเถี่ยเพยหลง เลี่ยนหนี่ฉิงจึงไปปรากฏตัวที่บ้านของเถี่ยเพยหลงทำให้เค่อฟิง ถึงที่นอนหลับเห็นเงาหญิงชราผมขาวหน้าซีด เค่อฟิงถึงกรีดร้องออกมาด้วยความกลัวเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึงออกมาดูจึงรู้ว่าเป็นเลี่ยนหนี่ฉิงในสภาพที่ผมขาวทั้งศีรษะ เลี่ยนหนี่ฉิงฝากให้เค่อฟิงถึงดูแลเถี่ยเพยหลงซึ่งเป็นบิดาบุญธรรมของนาง นางก้มกราบเถี่ยเพยหลงแล้วนางก็จากไป

5) ภาพลักษณ์การเสียสละ

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง ภายนอกราชวงศ์หมิงมีกลุ่มโจรน้อยใหญ่จำนวนมากหนึ่งในนั้นมีเลี่ยนหนี่ฉิง นางเป็นเจ้าของเขา หมิงเยว่สยาเป็นสถานที่ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิง มุหรงซงหัวหน้องครีษส์เสือแพร่งเยว่หมิงเคอรองหัวหน้าเข้าพบหลิงมู่หว่าเพื่อหวังได้ร่วมมือช่วยราชสำนัก เมื่อเยว่หมิงเคอเข้ามาในหมิงเยว่สยามีโคมลอยลอยเข้ามาภายในและระเบิดใส่ฟีน้องหมิงเยว่สยาส่งผลให้ฟีน้องหมิงเยว่สยาได้รับบาดเจ็บ เยว่หมิงเคอบอกว่าหากจะรักษาพวกนางต้องไปหาหยาตางคกมารักษา ทุกวันที่สิบห้าเลี่ยนหนี่ฉิงจะมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกควบคุมตนเองไม่ได้ เลี่ยนหนี่ฉิงจะไล่ฆ่าผู้บริสุทธิ์ไปทั่ว เลี่ยนหนี่ฉิงต้องไปแช่น้ำรักษาอาการธาตุไฟเข้าแทรกภายในถ้าแต่ครั้งนี้เลี่ยนหนี่ฉิงยอมเสียสละออกไปหาหยาตางคกเพื่อมารักษาฟีน้องหมิงเยว่สยามากกว่าที่จะไปรักษาตัวในถ้ำ

เหตุการณ์ที่สอง เถี่ยซานหู่ได้เคล็ดวิชากระบี่ของหลิงมู่หว่าไปครอง นางจึงถูกตามล่าจากหงวากุ่ยหมู่ เยว่หมิงเคอเกรงว่าเถี่ยซานหู่หากครอบครองเคล็ดวิชากระบี่อยู่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตนาง เยว่หมิงเคอให้เถี่ยซานหู่หาเคล็ดวิชากระบี่คืนให้แก่เลี่ยนหนี่ฉิง แต่โชคร้ายที่หงวากุ่ยหมู่ตามมาทัน เลี่ยนหนี่ฉิง จ้าวอิ้งและเยว่หมิงเคอต่อสู้กับหงวากุ่ยหมู่ เลี่ยนหนี่ฉิงเกรงว่าจ้าวอิ้งจะเป็นอันตราย นางเขวี้ยงกระบี่ไปที่หงวากุ่ยหมู่ หงวากุ่ยหมู่โกรธแค้นเลี่ยนหนี่ฉิงมากหมายจะเข้าไปทำร้ายนาง แต่จ้าวอิ้งกลับถูกพิษแทน จ้าวอิ้งได้รับพิษของหงวากุ่ยหมู่อาการสาหัส การจะรักษาพิษในตัวของจ้าวอิ้งต้องนำเคล็ดวิชากระบี่ไปแลกยาถอนพิษกับหงวากุ่ยหมู่ นานวันเข้าเลี่ยนหนี่ฉิงเห็นว่าอาการของจ้าวอิ้งแยลงเรื่อยๆ จนจ้าวอิ้งกระอักเลือดออกมา เลี่ยนหนี่ฉิงยอมเสียสละนำเคล็ดวิชากระบี่ที่จะใช้รักษาอาการธาตุไฟเข้าแทรกตนเอง นางกลับนำไปให้หงวากุ่ยหมู่เพื่อแลกยาถอนพิษมาให้จ้าวอิ้งทันที

6) ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก

นิยาย เลี่ยนหนี่ฉิงและจ้าวอิ้งไม่ได้พบหน้ากันตั้งแต่ที่นักพรตไปสืบทอดหมิงเยว่สยา กาลเวลาผ่านไปเหตุการณ์ในยุทธจักรเกิดการเปลี่ยนแปลง เถี่ยเพยหลง เลี่ยนหนี่ฉิงและเค่อฟิงถึงเดินทางมุ่งหน้าไปยังมณฑลसानซี แต่ทางข้างหน้า คือ เขาบู๊ตึ้ง เลี่ยนหนี่ฉิงต้องการพบจ้าวอิ้ง เลี่ยนหนี่ฉิงขอแยกจากเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึง นางต้องการรู้ว่าจ้าวอิ้งต้องการเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึ้งหรือต้องการไปอยู่กับนาง เลี่ยนหนี่ฉิงตัดสินใจขึ้นเขาบู๊ตึ้งและได้พบกับนักพรตไปสืบนักพรตหวงเยว่ นักพรตชิงชัวเกิดการต่อสู้กัน เมื่อเลี่ยนหนี่ฉิงและจ้าวอิ้งได้พบกัน จ้าวอิ้งสัญญาว่าจะไปอยู่กับนางขอเพียงสิ่งเดียว คือ ขอให้นางยอมอ่อนน้อมต่อมตนต่ออาจารย์สำนักบู๊ตึ้ง เลี่ยนหนี่

จึงเชื่อใจจ้าวอึ้งหึงจึงทำตามคำขอ แต่เมื่อถึงเวลา
จ้าวอึ้งหึงกลับไม่สามารถทำตามสัญญาได้ทำให้
เลียนหนิงเสียใจจนผมขาวทั้งศีรษะความว่า

ที่แค้นตอนที่อ้วหลัวฆ่าฟันกระบี่ของ
หวงเป่ย์ หงอวินแทบปลิดปลงสังหารไปสื่อ
เกิงเซ้าหนันพาลันส่งเสียงหวาดที่ข้างหูของจ้าวอึ้ง
ว่า “ศิษย์น้องเจ้าสำนัก ท่านยังมีรีบไปช่วยเหลื
เหล่าอาจารย์อีกรีบใช้อาวุธลับ ยิงใส่นาง รีบด่วน”
พลางยกเกาทัณฑ์กระสุนใส่มือของจ้าวอึ้งหึง จ้าวอึ้ง
อยู่ในสภาพสติเลอะเลือน พอถูกหวาดเร่งรัด คล้าย
กับถูกสะกดจิต น้าวคั่นเกาทัณฑ์ยิงกระสุนติดต่
กันสามลูก กระแทกพลังกระบี่แตกทำลาย มาตร
ว่าไม่ได้ยิ่งถูกอ้วหลัวฆ่า แต่ก็ยังทำร้ายถูกจิตใจ
ของนาง เลียนหนิงเมื่อถูกเกาทัณฑ์ของจ้าวอึ้ง
นางหนีไปจากเขาบู๊ตึง เลียนหนิงเสียใจใน
ความรักครั้งนี้ นางผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืน
เดียว

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์
ที่หนึ่ง เลียนหนิงถูกใส่ร้ายว่าเป็นฆาตกรฆ่า
เจ้าสำนักจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึง นักพรตไปสื่อ
ประสงค์ให้จ้าวอึ้งหึงเป็นเจ้าสำนักตามความตั้งใจ
ของเจ้าสำนักจื่อหยิง แต่พี่น้องในสำนักบู๊ตึงต้อง
การให้จ้าวอึ้งหึงล้างแค้นให้เจ้าสำนักจื่อหยิง นักพรต
ไปสื่อจึงวางแผนให้จ้าวอึ้งหึงแต่งงานกับเหอเอ้อหวา
เพื่อล่อให้เลียนหนิงมา เมื่อเลียนหนิงทราบ
เรื่องราวจ้าวอึ้งหึงจะแต่งงาน นางขึ้นเขาบู๊ตึงเพื่อ
ทวงคำสัญญาของจ้าวอึ้งหึงที่เคยให้ไว้กับนางว่าจะ
อยู่ด้วยกัน ถึงแม้ว่าแ้วต๋าของเลียนหนิงเต็มไปด้วย
ความทุกข์ แต่นางมั่นใจว่าจ้าวอึ้งหึงต้องรักษา
คำสัญญาที่ให้ไว้ จ้าวอึ้งหึงกลับถอดชุดแต่งงานออก
เผยให้เห็นชุดสีขาวลายดำ (ชุดไว้อาลัยเจ้าสำนัก
จื่อหยิง) จ้าวอึ้งหึงวางแผนแทงกระบี่ใส่เลียนหนิง
และจะตายตามนางไป แต่เป่ย์หึง เคอมาช่วย
เลียนหนิงได้ทัน เลียนหนิงรู้ว่าตนเองถูกกระบี่
ของจ้าวอึ้งหึงแทงโดนตรงใจ นางทั้งเสียใจและอ่อน

แรง นางผิตหวังในความรักครั้งนี้ทำให้ผมขาวทั้ง
ศีรษะเพียงคำคืนเดียว

สรุปภาพลักษณ์ของเลียนหนิงได้ดังนี้

1) ภูมิหลังครอบครัวในนิยายของเลียน
หนิงไร้บิดามารดา ตีมนมนางสนับปากจนเติบโตใหญ่
และการขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของ
เลียนหนิงในละครโทรทัศน์ส่งผลสู่ภาพลักษณ์
ความโหดเหี้ยม

2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่อง
ตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลียนหนิง
ได้แก่ จ้าวอึ้งหึง นักพรตไปสื่อและเถี่ยเพยหลงซึ่ง
ตัวละครทั้งสามตัว เมื่อนำไปดัดแปลงเป็นละคร
โทรทัศน์มีการคงเดิม ขยายความ ดัดทอนและ
ดัดแปลง ดังนี้ มีการคงเดิมพื้นหลังครอบครัว
ของตัวละคร มีการขยายความบทบาทของตัวละคร
ดัดทอนและดัดแปลงตัวละคร

3) ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงในด้าน
ต่างๆ ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงในนิยาย ได้แก่
ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น
การเห็นใจเถี่ยเพยหลง การกตัญญูและความ
ศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ดัดทอนภาพ
ลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออก แต่ปรากฏ
ภาพลักษณ์การเสียสละแทน ส่วนการดัดแปลง
เป็นการดัดแปลงเหตุการณ์และอาวุธในเรื่องให้
ต่างกันออกไป

การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของ เลียนหนิงจากนิยายเรื่องนางพญา ผมหาดเล็กโครทศน์เรื่อง เดชนางพญาผมหาดเล็กปี ค.ศ. 2012

เนื้อหาในละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012
เรื่องเดชนางพญาผมหาดเล็กมีแก่นเรื่องเหมือนกับ
นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดเล็กที่ประพันธ์
โดยเหลียงอ้วเซิง ดังนี้ เลียนหนิงนางโจรที่ฆ่า
คนไม่กระพริบตา รักกับจ้าวอึ้งหึงศิษย์ของสำนัก

บู๊ตึงฝ่ายธรรมะ ส่วนเลี่ยนหนีจึงมีฉายาว่าอ้าว
หลัวชาเป็นเจ้าหุบเขาหมิงเยว่สยา นางเป็นโจร
ที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน แต่
ด้วยพื้นหลังครอบครัวและเส้นทางชีวิตที่ต่างกัน

ทำให้ความรักของเลี่ยนหนีจึงเปลี่ยนเป็นความ
แค้น เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เวอร์ชัน
ค.ศ. 2012 ได้มีการคงเดิม ขยายความ ดัดแปลง
และตัดทอน ดังนี้

ตารางที่ 5 การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนีจกนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์ เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

องค์ประกอบ การเล่าเรื่อง	การดัดแปลง (adaptation)			
	การคงเดิม	การขยายความ	การดัดแปลง	การตัดทอน
พื้นหลังครอบครัว	- เลี่ยนหนีจึงไร้บิดา มารดา ตีมนมนางสนับป้าเติบโตใหญ่ทำให้มี พฤติกรรมก้าวร้าว ดุดัน โหดเหี้ยม	- บทละครโทรทัศน์ ขยายความให้เลี่ยนหนี จึงมีอาการธาตุไฟเข้า แทรกทุกคืนวันที่สับห้า		
ตัวละคร	- จ้าวอั้งเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ป้อนามว่าจ้าวจิ้งเหลียน บิดานามว่าจ้าว จี้เสียน จ้าวอั้งเป็นศิษย์ของนักพรต จื่อหย่งแห่งสำนักบู๊ตึง วรยุทธสูงส่ง			
	นักพรตจื่อหย่งมีความประสงค์มอบ ตำแหน่งเจ้าสำนักให้จ้าวอั้งเมื่อ ตนเองเสียชีวิตลง จ้าวอั้งรักเลี่ยน หนีจึง - นักพรตไปสือเป็นนักพรตในสำนัก บู๊ตึง นิสัยใจแคบ			
บทบาทของตัวละคร		- ละครโทรทัศน์ จ้าวอั้ง เป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอก สำนักบู๊ตึง	- ละครโทรทัศน์ เถี่ยเฟยหลงเป็น อาจารย์อาของเลี่ยน หนีจึงและเชี่ยวชาญ ด้านการใช้พิษ	- ละครโทรทัศน์นัก พรตไปสือมีบุตรสาว คนเดียวนามว่าเหอ เอ้อหวา
ภาพลักษณ์ของ เลี่ยนหนีจึง	- ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม - ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น - ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก		- เหตุการณ์ภาพ ลักษณ์ความโหด เหี้ยม การช่วย เหลือผู้อื่น และ ความศรัทธาในรัก ให้ต่างไปจากนิยาย ต้นฉบับ	- ภาพลักษณ์เห็น ใจเถี่ยเฟยหลงและ ความกตัญญูออกไป เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ ปรากฏภาพลักษณ์ ด้านเสียสละแทน
อาวุธในเรื่อง		- นิยาย ภาพลักษณ์ ความศรัทธาในรัก ใช้เกาทัณฑ์ ละคร โทรทัศน์ใช้กระบี่		

จากตารางพบว่าการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงจากนิยายเรื่องนางพญาผมหงอกสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหงอก ปี ค.ศ. 2012 พบว่ามีการนำพื้นหลังครอบครัวตัวละคร บทบาทของตัวละคร ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงและอาวูธในเรื่องมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสื่อปลายทาง ดังนี้ 1) คงเดิมพื้นหลังของเลียนหนี่จิงว่าไร้บิดา มารดา ตีมนมนางสุนัขป่าเติบโตใหญ่ทำให้มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดุดัน โหดเหี้ยม ละครโทรทัศน์ขยายความให้เลียนหนี่จิงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกทุกคืนวันที่สิบห้า ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง 2) คงเดิมจ้าวอี่หังเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ปูนามว่าจ้าวจิงเหลียน บิดานามว่าจ้าวจี้เสียน จ้าวอี่หังเป็นศิษย์ของนักพรตจื่อหย่งแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธสูงส่ง นักพรตจื่อหย่งมีความประสงค์มอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้จ้าวอี่หังเมื่อตนเองเสียชีวิตลง จ้าวอี่หังรักเลียนหนี่จิง ส่วนนักพรตไปสือเป็นนักพรตในสำนักบู๊ตึ้ง นิสัยใจแคบ 3) บทบาทของตัวละคร ละครโทรทัศน์ ขยายความจ้าวอี่หังเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้ง ละครโทรทัศน์ดัดแปลงเกี่ยเพยหลงเป็นอาจารย์อาของเลียนหนี่จิง และเชี่ยวชาญด้านการใช้พิษและละครโทรทัศน์ตัดทอนบุตรสาวของนักพรตไปสือเหลือเพียงเหอเอ้อหวา 4) ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิง คงเดิมภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่นและภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก แต่มีการดัดแปลงเหตุการณ์ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่นและความศรัทธาในรักให้ต่างไปจากบทประพันธ์และตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเกี่ยเพยหลงและการกตัญญูออกไปเมื่อเป็นละครโทรทัศน์ปรากฏภาพลักษณ์ด้านเสียสละแทน เหตุผลในการตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเกี่ยเพยหลงและการกตัญญูพบว่าบทบาทเกี่ยเพยหลงในละครโทรทัศน์เป็นแง่ลบ จึงไม่สามารถถ่ายโอนมาสู่ละครโทรทัศน์ได้ และ

5) อาวูธในเรื่อง นิยายภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักใช้เกาทัณฑ์ ละครโทรทัศน์ปรับมาใช้กระบี่แทน เพราะให้สอดคล้องกับปัจจุบันและเนื้อเรื่องแนวนิยายกำลังภายใน

แนวคำสอนของขงจื้อที่ปรากฏในนิยายกำลังภายในถ่ายทอดมาสู่ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหงอกเป็นนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ แต่ยังคงสอดแทรกคำสอนของขงจื้อเรื่องคุณธรรม ขนบประเพณี 5 ประการ (五常) ในวัฒนธรรมจีน ได้แก่ ความเมตตากรุณา (仁) ครรลองธรรม (义) จาริต (礼) ปัญญา (智) และสัจจะ (信) นับเป็นคุณธรรมขนบประเพณีที่มีความสำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่งของวัฒนธรรมจีน คุณธรรมขนบประเพณี 5 ประการนี้ล้วนมาจากแนวคิดขงจื้อ (儒家思想) (สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปอาษา, 2558, หน้า 23-25)

สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปอาษา (2558, หน้า 23-24) กล่าวว่า ความเมตตากรุณา (仁) นั้นมีอยู่ภายในจิตใจในความรักมีความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น หลีกเลียงการเบียดเบียนการทำให้เสียหายทั้งในด้านการประพฤติ ปฏิบัติ ความเมตตากรุณาจะทำให้คนเป็นคนที่มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อตัวอย่าง ภาพลักษณ์การช่วยเหลือของเลียนหนี่จิงนางมีจิตใจช่วยเหลือจ้าวอี่หัง ไปห่มั่นและเก็งเซ้าหนัน เมื่อเลียนหนี่จิงได้รับความหมายของคำว่า “เมตตา” ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่สะท้อนภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จิงในแง่บวกมากขึ้น และเหริน (มนุษยธรรม) ยังหมายถึงความสัมพันธ์ที่มนุษย์พึงปฏิบัติต่อกัน เกื้อกูลกันสำหรับความสัมพันธ์ทุกระดับ หลักการของเรื่องเมตตาธรรมก็คือ “สิ่งไม่พึงประสงค์ จงอย่าปฏิบัติต่อผู้อื่น” (ปรีดา อัครจันทโชติ, 2561, หน้า 3) ตัวอย่างเลียนหนี่จิงเป็นโจรแต่นางกลับเป็น

โจรมีคุณธรรม ดังที่ปรากฏในภาพลักษณ์การเห็นใจเสียเปรียบหลงไม่ทำร้ายหรือซ้ำเติมเสียเปรียบหลงที่เสียใจจากการกระทำของเสียชานหู การรักษจริยธรรมด้านเห็นใจผู้อื่นยังสามารถขยายสู่ภาพลักษณ์ด้านอื่น เช่น ภาพลักษณ์การกตัญญู

จารีต (礼) หรือความเหมาะสมได้มีการฝังรากลึกสู่ตัวละครเลียนหนี่ฉง ความกตัญญูมีจุดตั้งต้นมาจากความรักที่บุพการีมีให้บุตร ส่วนบุตรนั้นตอบแทนความรักด้วยความกตัญญูผ่านการปรนนิบัติ เชื่อฟัง ดูแล การดำเนินรอยตามเจตนารมณ์ การเช่นไหว้ การสำนึกในพระคุณ ทั้งหมดนี้เป็นคุณธรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นในครอบครัว และเมื่อบุคคลมีคุณธรรมพื้นฐานบริบูรณ์แล้ว เมื่อออกไปสู่สังคมและได้กระทำหน้าที่ของตนตามสถานะ ความกตัญญู ความรัก และการรู้สำนึกที่มีอยู่ในตัวเองก็จะแพร่ขยายไปเป็นความจงรักภักดี ความเคารพ ความเมตตาแก่บุคคลอื่นในสังคม (จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ, 2564, หน้า 285)

สัจจะ (信) หมายถึง การปฏิบัติต่อกันระหว่างมนุษย์ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของสถานะและบทบาทของตนอย่างซื่อสัตย์ หากแต่ละคนปฏิบัติตามบทบาทของตนและสังคมก็จะบังเกิดความประสานสอดคล้อง (ปรีดา อัครจันทโชค, 2561, หน้า 3) หรืออธิบายได้ว่าการกระทำของบุคคลหนึ่งจะต้องตรงกันกับคำพูดของตน และคำพูดของบุคคลหนึ่งก็ต้องตรงกับจิตใจของตน (สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปอาชา, 2558, หน้า 25) ดังเรื่องราวของจ้าวอี่หังหากปฏิบัติตามคำสัญญาของตนเองที่ให้ไว้กับเลียนหนี่ฉงที่ปรากฏภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักเลียนหนี่ฉงก็ไม่ต้องเสียใจจนผมขาวในทางกลับกันจะพบว่าเลียนหนี่ฉง นางโจรที่โหดเหี้ยม ดุร้าย กลับรักษาความสัตย์ของตนมากกว่าจ้าวอี่หัง

แนวคิดทั้ง 5 ประการนี้มีผลต่อการสร้างเป็นภาพลักษณ์ในนิยายและละครโทรทัศน์ ดังนี้ นิยายปรากฏภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเสียเปรียบหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก ละครโทรทัศน์ปรากฏภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละและความศรัทธาในรักมีการคงแนวคำสอนของขงจื้อที่ปรากฏในนิยายและละครโทรทัศน์ ได้แก่ มีการสะท้อนสู่ความเมตตา กรุณา (仁) สะท้อนสู่จารีต (礼) และสะท้อนสู่สัจจะ (信)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่ฉงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

ปัจจัยที่หนึ่ง ยุคสมัยและผู้กำกับละครโทรทัศน์นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวซึ่งประพันธ์โดยเหลียงอี่ว์เซิงมีการนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ หวงเหว่ยเจี๋ยผู้ผลิตละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวในปี ค.ศ. 2012 ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งและผู้กำกับละครโทรทัศน์ผลิตผลงานในยุคสมัยที่ต่างกัน

ปัจจัยที่สอง ข้อจำกัดเรื่องเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยพบว่าเนื้อเรื่องในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวมีความยาวจำนวน 2 เล่ม เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ต้องมีการจำกัดขอบเขตของเนื้อเรื่องในการนำเสนอให้เหมาะสมสื่อปลายทาง

สรุป

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่ฉงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญา

ผมหาวปี ค.ศ. 2012 ซึ่งเป็นละครโทรทัศน์ดัดแปลง (adaptation) ที่เขียนบทขึ้นมาจากการนำนวนิยายเรื่องสั้นมาผลิตเป็นละครโทรทัศน์โดยพบว่ามีการดัดแปลง คือ งานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ และเมื่อมีการดัดแปลงเป็นสื่อประเภทอื่นจะเห็นภาพลักษณ์ของตัวละครที่ต่างกันไปซึ่งภาพลักษณ์คือ “ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น

จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดเล็กโครทศน์เรื่องนางพญาผมหาวปี ค.ศ. 2012 สรุปได้ดังนี้ (1) พื้นหลังครอบครัวในนิยายของเลียนหนิงจิงได้รับตามารดา คิมมุนนางสนุนขุนนางใหญ่และขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลียนหนิงจิงในละครโทรทัศน์ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมดุร้าย(2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่อง ตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิง ได้แก่ จ้าวอึ้งนักรบที่ไปสืบทอดและเกลียดชังซึ่งตัวละครทั้งสามตัวเมื่อนำไปดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลง ได้แก่ การขยายความบทบาทของตัวละคร ตัดทอนและดัดแปลงตัวละครซึ่งส่งผลสู่ภาพลักษณ์ด้านอื่นๆ เช่น ภาพลักษณ์การช่วยเหลือ การเห็นใจและการกตัญญู (3) ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงในด้านต่างๆ ได้แก่ ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเกลียดชัง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออกและปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน เหตุผลในการตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเกลียดชังและการกตัญญูพบว่าบทบาทตัวละครเกลียดชังในละครโทรทัศน์เป็นแง่ลบ จึงไม่สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกโครทศน์ได้ ส่วนการดัดแปลงเป็นการ

ดัดแปลงเหตุการณ์และอาวุธในเรื่องให้ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ภาพลักษณ์ข้างต้นยังคงแนวคำสอนของขงจื๊อจากนิยายมาสู่ละครโทรทัศน์ กล่าวโดยสรุปภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมเป็นผลจากพื้นหลังครอบครัว ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่นมาจากเลียนหนิงจิงมีความสัมพันธ์กับตัวละครทั้งสามตัวส่งผลสู่ภาพลักษณ์การเห็นใจเกลียดชังหลงระเหินสู่ความเมตตากรุณาและสู่ภาพลักษณ์การกตัญญู สะท้อนสู่จารีตและความศรัทธาในรักสะท้อนสู่สัจจะตามแนวคำสอนของขงจื๊อสุดท้ายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงเป็นเรื่องยุคสมัยและข้อจำกัดเรื่องเนื้อเรื่อง

การอภิปรายผล

บทความวิจัยเรื่อง “การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดเล็กโครทศน์เรื่องนางพญาผมหาว ปี ค.ศ. 2012” นำไปสู่การอภิปรายผล 1) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงพบว่าพื้นหลังครอบครัวและความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่องและเหตุการณ์ต่างๆ สามารถส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงและเมื่อมีการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีการใช้แนวทางการดัดแปลง (adaptation) ที่มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลงให้เหมาะกับสื่อปลายทาง ดังนี้ (1) การคงเดิม คงเดิมพื้นหลังครอบครัวและนิสัยของตัวละครในเรื่อง (2) การขยายความพบว่ามีบทบาทขยายความให้ตัวละครและบทบาทของตัวละคร (3) การดัดแปลงพบว่ามีการดัดแปลงบทบาทของตัวละคร ดัดแปลงเหตุการณ์ภาพลักษณ์และอาวุธในเรื่อง และ (4) การตัดทอน เป็นการตัดทอนตัวละครออกไป

2) การคงแนวความคิดของขงจื้อจาก
นิยายมาสู่ละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยพบว่าแนวคิดของ
ขงจื้อในภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ

เถี่ยเฟยสะท้อนสู่ความเมตตากรุณา ภาพลักษณ์
การกตัญญูของเลี่ยนหนิงสะท้อนสู่จารีตและ
ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักสะท้อนเรื่องสัจจะ

เอกสารอ้างอิง

- จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ. (2564). การศึกษาแนวคิดด้านความกตัญญูในลัทธิขงจื้อผ่านคัมภีร์สี่จตุรประการ.
วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ, 28(1), 255-287.
- จิรมน สังข์ชัย. (2560). การดัดแปลงนวนิยายเรื่อง “รอยไหม” เป็นละครโทรทัศน์. *อักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 39(1), 265-287.
- จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา. (2544). แปล แปลง และแปรรูปบทละคร. สำนักพิมพ์สยาม.
- ชนสิน ชูดินทรานนท์. (2555). *สัมพันธบทของบทละครเวทีเรื่องสาวิตรีและการสร้างสรรค์ใหม่เพื่อ
สื่อสารอุดมคติแห่งรัก* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปรีดา อัครจันทโชด. (2561). ความเป็นจีนในละครโทรทัศน์ไทย. *วารสารนิเทศศาสตร์*, 36(1), 1-20.
- วิษุทธิ์ ภูชิตการ. (2556). *สัมพันธบทข้ามสื่อและข้ามวัฒนธรรม เรื่อง “ริง” ในนวนิยาย ภาพยนตร์
ละครโทรทัศน์และหนังสือการ์ตูน* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR). [http://cuir.car.chula.ac.th/
handle/123456789/51415](http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/51415).
- เพ็ญนภา ศรีบรรจง และ ฉลองรัฐ เอมมัลย์ชลมารค. (2563). การดัดแปลงนวนิยายเรื่อง “เพลิงบุญ”
สู่ละคร โทรทัศน์. *วารสารนิเทศศาสตร์ปริทัศน์*, 24(3), 220-227.
- สุรสิทธิ์ อมรวนิชศักดิ์. (2564). ภาพลักษณ์ของตัวละครหญิง เทพสตรีและปีศาจสาวในวรรณกรรมไซอิ๋ว
ภายใต้ปีศาจปไตย. *วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 14(1), 66-106.
- สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา. (2558). ลัทธิขงจื้อในภมิตที่มีอิทธิพลต่อการมองโลกของ
คนสิงคโปร์. *วารสารอารยธรรมศึกษา โขง-สาละวิน*, 6(1), 13-42.